

Begravenis van Michel Theo De Laet

Naar aanleiding van de begravenis van Michel Theo De Laet op 20 februari 1961 verscheen in De Haechtenaar van 25 februari 1961 onderstaand artikel.

Verleden maandag werd deze jonge man, geboren te Berg, op 30 maart 1940 en omgekomen bij de vreselijke Boeing-ramp van 15 februari l.l. begraven. Het stoffelijk overschot stond opgebaard op het gemeentehuis, waar iedereen het kon komen groeten. De voltallige gemeenteraad van Berg, alsmede talrijke officiële afvaardigingen, waaronder deze van de Sabena, de H.H. Burgemeester en secretaris van Steenokkerzeel, alsmede de vele andere notabelen en burgerlijke overheden uit het omliggende, woonden de begravenisplechtigheid bij. Schoolkinderen met vlaggen openden de droevige optocht. De afscheidsrede van dhr secretaris, Marcel Willems, uit Berg, zegt meer en beter dan welk verslag of krantenrelaas, wat er over het jeugdige slachtoffer, Theo De Laet, moet gezegd worden en in welke dramatische omstandigheden hij om het leven kwam. We geven hier dan ook in extenso deze rede weer.

Waarde Medeburgers,

Het is of het noodlot langs overal op ons land drukt. Het jaar 1961 is maar nauw begonnen of reeds verschillende rampen teisterden ons vaderland. Onze nieuwe koningin heeft nog niet veel gelukkige dagen beleefd. Van uit haar zonnig vaderland moest zij haar wittebroodsdagen inkorten, omdat de politiek haar Gemaal dringend naar zijn land terugriep. Dan waren het de vreselijke overstromingen die het Walenland teisterden en honderden woningen onder water zetten. Toen kwam een vuilnisbelt te Jupille in beweging en versmachtte een tiental mensen. Daarna overstroomde een koolmijn. Verleden woensdag trof ons klein dorp de zwaarste ramp van allemaal. Drie-en-zeventig mensen vonden met één slag de dood in een vliegtuigongeval.

We zullen die Aswoensdag van 1961 nooit meer vergeten. Er was zonsverduistering en in radio en televisie werd er die morgen van niets anders gesproken. Maar nauwelijks stond de zon, die de eerste lentedagen aankondigde, terug in volle glorie te pronken of een zwarte rookwolk verduisterde dat schitterende zonnelicht. Wat was er gebeurd ? Een Boeing, die van New-York kwam, was neergestort op het Lemmeken. Wij kennen het geronk van de vliegtuigen. Tientallen zien wij er iedere dag dalen en opstijgen op onze Nationale Vlieghaven. Zij gaan naar en komen van alle uithoeken van de wereld. wij schenken er geen aandacht meer aan. Wij zijn dat gewoon geraakt. Soms zei er wel iemand : « Als er maar nooit een naar beneden stort ». Maar, echt, wij meenden het niet. Wij stelden vertrouwen in de moderne techniek, die reuzevliegtuigen tegen meer dan 900 km per uur door het luchtruim jaagt. En toch, die voormiddag hoorden wij goed dat er iets mis was met het geronk van die Boeing. We zagen het tuig keren en draaien en wentelen. Misschien was men het aan het testen. Wij stelden ons daarmee gerust. Maar toch, neen, zo testte men geen Boeing ! Die bewegingen en dat geronk waren te abnormaal en ineens stortte het logge gevaarte naar beneden. De zwarte rookwolk die in het Lemmeken opsteeg, wees de plaats aan waar het vliegtuig gevallen was. Weer hoopten we. Er zullen toch wel niet veel mensen inzitten. Enige minuten later hoorden wij het geloei van de sirenes van de tientallen ambulances en brandweerwagens. toen begrepen wij dat het erg was en dat ons dorp een treurige vermaardheid zou krijgen. Wat de mensen van het Lemmeken seffens beseften, wisten wij kort daarop. Het toestel zat vol passagiers. Allen waren dood en ook een jongen van Berg stak onder het puin, terwijl zijn helper erg gekwetst was. Zij waren samen aan het witloof 'langen'. Zij hadden ook de abnormale bewegingen van de machine gadeslagen en ineens dook het van boven hun hoofd loodrecht naar beneden, een vrouw liep radeloos van angst naar de laag. Zij hielp er de brandende gekwetste en zag het verminkte lijk van Theo. Moeder De Laet was ineens haar jongen kwijt. Haar Theo, haar steun, lag daar dood, getroffen bij zijn werk. Moeder had eerst gesproken van nog een dag te wachten, maar Theo wou schoon loof 'langen', niet te lang. Maar hij was een getekende. Hij moest daar zijn waar de wrede onverbiddelelijke dood op hem loerde en hem neersloeg. Iedereen heeft medelijden met de arme moeder. Het leven kan voor sommige mensen toch zo wreed zijn. Haar eerste

man had ze jaren verzorgd en stilaan zien wegwijnen, haar tweede man kwam verleden jaar ongelukkig aan zijn einde. Na al dat lijden kon ze weer hoopvol de toekomst inblikken. Haar Theo was daar en deed toch zo zijn best om zijn moederken het geleden leed te doen vergeten. Braaf en werkzaam als hij was scheen niets hem te veel om zijn moeder ter wille te zijn. Hij was nog soldaat toen zijn stiefvader stierf. Nu was hij enige weken van de troep af en hij zou er zijn moeder weer bovenop helpen. Dat toonde hij door van de morgen tot de avond te werken. Maar voor de derde maal staat moeder er weer alleen voor met een jongen van 14 en een van 7 jaar. Samen met haar trof het leed nog vele andere families in ons land en in de vreemde. De 11 bemanningsleden en de 61 passagiers vormden met het vernielde vliegtuig, één rokende puinhoop. Vormeloze zwartgebrande lichamen werden van onder de wrakstukken gehaald. Heel de wereld werd opgeschrikt toen de droeve mare langs radio en televisie werd uitgezonden. Wij buigen ons ingetogen voor al het leed dat het ongeluk hier en in de vreemde bracht. Hun Majesteiten de Koning en de Koningin kwamen op de plaats van de ramp. De koning sprak zachte troostwoorden tot de diepbeproefde moeder en de koningin toonde haar innig medevoelen door het kleine broertje van Theo op de schoot te houden en te liefkozen. Wij ook, beste familieleden van Theo, kunnen u niets anders aanbieden dan onze troost en ons gebed. Moge het gebed van de honderden mensen die deze lijkdienst bijwoonden een balsem zijn voor het groot leed dat u trof.

Vriend Theo, wij zullen u nooit vergeten, want voor immer zal uw naam verbonden blijven aan die Aswoensdag van 1961. De dag van de zonsverduistering en de dag van de grootste vliegtuigramp die ons land en ons dorpje trof. Wij zullen u als voorbeeld stellen aan onze kinderen, als dat 'goeie jongske', lijk uw moeder zegt ; die voor zijn moeder het leven terug schoon wou maken en die op het veld van eer, aan zijn werk in zijn witlooflaag, de dood vond.

Beste vriend Theo, wij wensen u een allen die met u bij deze vreselijke ramp de dood vonden, de eeuwige rust en de vrede gods. Wij bieden aan de beproefde familie De Laet, alsmede aan alle rouwende families bij deze smartelijke en tragische luchtvaartramp, onze innige deelneming.